

valget "for Fællesstyrelsen" haft Spørgsmaalet om Livsforsikring under Overvejelse; men Sagen blev foreløbig stillet i Bero, fordi Fællesstyrelsen ikke kunde give sin Tilslutning til den Form, hvorunder Økonomiudvalget havde foreslaaet Sagen fremmet. Da der imidlertid var fuld Enighed om det ønskelige i, at Kvinderne tegnede Livsforsikring, beder jeg D. K.'s Medlemmer tage Sagen op til Forhandling paa Medlems- og Distriktsmøder. Særlig vil jeg bede Medlemmerne overveje Muligheden af gennem Kredse eller Distrikterne at organisere et Arbejde for Tegning af Livsforsikring for Kvinder og Børn.

Vejledning til at tegne Livsforsikring kan enhver faa ved at skrive til et Livsforsikringsselskab og bede sig Selskabets Tariffer tilsendt. Forlang Vejledning fra „Statsanstalten for Livsforsikring“, fra „Andelsanstalten Tryg“ eller et andet dansk Livsforsikringsselskab og lad os saa i Kv. og Samf. og maaske paa Fællesmødet i Aar eller til næste Aar faa en Forhandling om Livsforsikringsspørgsmaalet.

Birgitte Berg Nielsen.

Prolog.

Fra et fornylig i Frederikshavnskredsen afholdt „Vintermarked“.

—O—

I svunden Tid naar Strid og Vaabengny
sig vildt og vældigt brød mod Borg
og Mure,
da sad den danske Kvinde lunt i Ly
og nynnede ved Væv og Rok i Bure.

Stilfærdigt førtes Foden op og ned,
og surrende fløj Tenens rappe Vin-
ger, —
mens Hjulet dured, let og smidigt
gled
den fine Hør som Traad fra hendes
Finger.

Ja, solblank Hør og hvid og dunblød
Uld,
mens Dage randt, den travle Haand
fik spundet,
og sølvgraa Silke med det røde Guld
kunstfærdigt, smidigt blev ind i Garnet
tvundet.

Og Jomfrudrømme, Hjertets levende
Raad
gled med og lønligt sig i Væven blanded,
— i Buret inde spandtes Livets Traad,
mens ude Død og Ufred hæraged Lan-
det.

Men Tiden træder selv sin store Rok,
Aarhundredhjulet svang sig mange
Gange,
og der kom andre Dage barske, tran-
ge
med nye Krav til Hjemmets Kvinde-
flok,
— Dampkedlens Tid, da Hjul med
skarpe Tænder
rev Spindet ud af tusind Kvinde-
hænder.

I støvet Krog stod alle Rokke slængt
med Edderkoppens Spind om tavse
Tene, —
nu maatte Spinderskerne Brødet
tjene
paa Toft og Torv, — for dem var
Hjemmet stængt.
De maatte leve, — i den bitre Nød,
I Kamp for Brød blev Kvindesagen
født.

Og de som klarest saa, de Første,
Bedste,
forstod: nu maa paany vi sno et
Spind,
en Traad, som blødt kan binde Sind
til Sind
og sejt og stærkt kan Hjem til Sam-
fund fæste.
De vidste intet andet levende Raad,
— dog tidt blev Spindet snoet med
bitter Graad.

Men Traaden førtes ud med Tidens
Vind,
saa bævende den bares over Agre
som Høstens fine Spind, — det man
ser flagre
dugperlende i Morgensolens Skin
bølgende let om Markens Straa og
Blommer,
— hint Elverslør, der kaldes »Fly-
vende Sommer«.

Vort flyvende Spind dog ejer større
Styrke, —
fra Sind til Sind det fletter nu et Net,
der samler spredte Villier i sit Dræt
og løfter op til Lys fra ensomt Mørke.
De hjælpeløse, bange, smaa og
svage
vil dette Net mod Liv og Frihed
drage.

Thi en Ting vil vi Kvinder, — maa
den lykkes! —
et Maal vi har, hvortil vi stræber
frem:

Dygtige Mødre i selvhjulpne Hjem,
som de ved Kundskab med frit Mod
kan bygges.

Naar Kvinden, Hjemmet værnes og
betrygges
faar Barnet, Slægten lyse milde Kaar,
faar hele Folket Sol og spirende Vaar.
I danske Kvinder, — maatte Værket
lykkes!

Kom, Søstre, — nu spinde
vi atter vor Traad,
saa blødt vi den tvinde
af Hjerternes Raad.

Som Silke den blanke
vi slaar i vort Spind
hver tændende Tanke
fra fribaarne Sind.

Med Fingrene snare
i Garnet vi sno
vort Livshaab det klare,
vor sollyse Tro.

Vor Hu mod de arme,
vor Kamp mod al Nød,
vort Modersinds varme
dybt luende Glød

i Spindet skal flettes
som Traade af Guld, —
og aldrig vi trættes,
før Tenen er fuld.

O, kom, hvor I findes,
kom alle som en, —
lad Livets Traad spindes
paa Kvindernes Ten!

I Mænd, vore Venner
fra Samfund og Hjem,
mod Jer vore Hænder
vi trygt række frem.

Hav Tak for I mødte
med broderligt Sind,
for Bistand og Støtte
og Hjælp til vort Spind.

Vor Traad skal forgyldes
ved Jer, har vi drømt, —
husk, Tenen maa fyldes
før Salen er tømt!

C. M.